

MAI THẢO

CHUYẾN ĐI

Truyện ngắn

chuyến đi

mai thảo

chuyển đi

mai thảo

bìa: *Internet*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

chuyến đi

MAI THẢO

Khi chiếc máy bay nhẹ nhàng đáp xuống, từ từ lăn bánh và ngừng lại ở cuối phi đạo, vùng thị tứ bát ngát đèn lửa của Los Angeles đã viết xong, trên cái nền tâm trạng náo nức chưa từng của Nữ hai hàng chữ. Cả hai cùng lấp lánh nhảy múa. Hàng chữ đầu nói niềm mong chờ bấy lâu dang đẳng của Nữ đã thực hiện. Hàng thứ nhì nói giấc mộng một đời của Nữ, tưởng vĩnh viễn chỉ là ảo mộng đã trở thành sự thật. Và điều tuyệt diệu hơn cả là sự thật ấy còn nguyên vẹn, nó chỉ mới bắt đầu.

Chiếc đồng hồ trên tay, giờ giấc đã được điều chỉnh lại, chỉ đúng tám giờ. Giờ miền Tây Hoa Kỳ. Giờ Los Angeles. Nữ nhìn đồng hồ, nghĩ thầm, bây giờ đã là mười một giờ đêm ở Montréal. Montréal. Nơi nàng vừa rời bỏ. Montréal. Nơi cuộc đời dừng lại. Montréal. Nơi mọi

chuyện bắt đầu. Trong một hình dung ngắn, nàng thấy một đêm Montréal đã khuya, đêm ngay từ chiều, của một ngày cuối năm không mặt trời, cái apartment nhỏ chật của chị em nàng mọi ánh đèn đều đã tắt, hai đứa em nàng đã ngủ từ lâu dưới những tấm mền bông dày nặng, và bên ngoài mặt tuyết trắng xóa phủ kín Montréal trong một mùa đông, sau mỗi năm, lại thấy như buốt lạnh hơn, dài thắm hơn mùa đông năm trước.

Mỗi năm. Đã mười hai lần mỗi năm, kể từ đêm đó, đêm Nữ cùng hai em liều mình vượt biển. Chiếc tàu đánh cá mục nát chở chị em Nữ và ngót năm người đồng hành chết máy ngay khi ra khỏi hải phận. Phó mặc cho sóng nước trôi đi suốt hai ngày hai đêm, sang ngày thứ ba bọn Nữ may mắn được một tàu buôn Gia Nã Đại cứu vớt. Con tàu đi tiếp hải trình của nó tới Tân Gia Ba, rời hàng xuống, bốc hàng lên và trở về Gia Nã Đại. Một tuần sau chị em Nữ được định cư ở Montréal.

Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, từ thiếu thời đã phải lăn mình vào nắng mưa đời, cảnh ngộ sớm tôi luyện được Nữ thành người chị lớn quả cảm, tháo vát, nuôi được hai em ăn học, thức khuya dậy sớm và nhờ tài nấu nướng thiên phú mở được một quán hàng bán điểm tâm đông khách ở trước cửa chợ Đakao.

Tới quê người, nghỉ ngơi vài tuần rồi Nữ tính ngay tới chuyện kiếm sống với tài nghề cũ. Montréal thật lạnh, lúc Nữ tới. Mưa tuyết. Hàn thử biểu dưới không độ. Những cánh rừng, những mặt hồ đông giá. Nhưng thời tiết gay gắt được bù lại bằng số người Việt tị nạn ở Montreal rất đông, những người mà Nữ đã nhìn thấy là những khách hàng tương lai của mình.

Với mấy lượng vàng cuối cùng mang theo được, Nữ sang một tiệm ăn nhỏ ở khu trung tâm thành phố. Thoạt đầu chỉ bán cà phê và độc một món chả giò. Được liền. Cửa tiệm mở ra, chỉ một vài tháng sau, khắp Montréal đâu

đâu cũng ngợi khen tách cà phê thượng hạng ở quán hàng cô Nữ.

Hai đứa em đã có chỗ ăn học đàn hoàng, sang năm Montréal thứ ba, với số tiền lời dành dụm được, Nữ sang một cửa tiệm lớn hơn. Nàng trở tài nấu nướng thêm nhiều món ăn đặc sắc khác, món nào cũng được thực khách sành ăn trầm trồ tán thưởng. Và cuối cùng là tiệm cơm Việt Nam của Nữ đã là một trong mấy tiệm có số tiền lời đều đặn nhất ở Montréal.

Cuộc đời Nữ sẽ cứ đều đặn xuôi dòng như thế, một suối dòng êm ả nhưng buồn rầu, buốt lạnh nữa, như những mùa đông dài thắm ở Montréal, bởi những xuân đời cứ lần lượt trôi qua, mà căn vườn nàng vẫn bần bật tin hương, nhánh hoa hạnh phúc vẫn chưa một mùa nào hoa nở, nếu không có một buổi sáng kia, một trong những thực khách của tiệm ăn nàng là một người cũ. Người cũ. Nói lãng mạn vẫn

chương là một cổ nhân, đứt đoạn đã bao năm bất ngờ gặp lại trên quê người xa lạ.

Người đàn ông đẩy cửa tiệm bước vào, dong dỏng cao, vẻ người lịch lãm, áo choàng dạ tím còn những phần tuyết trắng xóa trên vai, tới ngồi xuống một bàn ăn đối diện với quầy trà tiền Nữ đang đứng ở phía sau.

Tới một lúc người đàn ông nhìn lên, bốn mắt gặp nhau. Nữ ngờ ngợ rồi nhìn kỹ hơn, nàng mừng rỡ la lớn:

– Trời ơi, anh Linh.

Người đàn ông ngẩn người. Rồi cũng nhận ra nàng. Và đẩy ghế chạy tới:

– Ủa, Nữ, Nữ.

Hai tiếng kêu thảng thốt của gặp lại, của nhận ra nhau giữa một mùa đông quê người

nối kết lại một đứt đoạn tình cảm đã mười năm dù nền tảng tình cảm ấy chỉ rất bình thường và một phía. Phía ấy là cái phía của Nữ.

Linh quen nàng ở một tiệc cưới có khiêu vũ khoảng cuối 1971, đầu 1972 gì đó. Thấy Nữ ngồi lẻ loi một mình, Linh tới nghiêng đầu chào và mời nàng ra nhảy. Chàng nhảy thật giỏi. Cánh tay ôm tình tứ. Bước nhảy lả lướt phóng túng. Hai người quen nhau.

Sau đó, nhiều lần Linh đến nhà, mời nàng đi ăn tối, đi khiêu vũ. Một đêm đưa nàng về, Linh ngất ngưỡng say và có những cử chỉ lả lơi quá trớn khiến Nữ có cảm tưởng bị người đàn ông coi thường và đã cự tuyệt khi Linh đòi theo nàng vào trong nhà. Sau lần đó, Linh không tới nữa và Nữ tuy đau buồn nhưng vì tự ái cũng không tìm gặp lại. Cuộc tình chỉ có thế, chưa gọi được là một cuộc tình đích thực, chỉ như một hương thơm vừa phảng phất đã tan bay.

Nhưng tấm lòng đang trống lạnh, mùa đông Montréal đang mưa tuyết đầy trời, nên bất ngờ gặp lại Linh, Nữ đã vô cùng mừng rỡ. Nàng đưa Linh ra bàn, mời chàng cùng ăn trưa. Linh già hơn so với mười lăm năm trước. Phong trần hơn, một vẻ nào đó. Nhưng ánh mắt vẫn quyến rũ, điệu dáng vẫn phong lưu. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Nữ thuật lại với Linh về cuộc vượt biển của nàng, lý do tại sao chị em nàng được định cư ở Montréal, những ngày tháng khởi đầu đầy khó khăn đưa dần tới một tình trạng khả quan hơn và bây giờ, với một tiệm ăn đã được tín nhiệm chị em nàng đã có một đời sống vững vàng về mọi mặt.

Linh chăm chú nghe và nhìn tiệm ăn khang trang với những dàn đèn pha lê trên trần, những bàn ăn khăn trải trắng muốt đang đầy dần những thực khách nối đuôi nhau đi vào bằng cặp mắt thán phục. Linh khen những món ăn tuyệt hảo. Nói chàng từ Los Angeles sang Montréal có việc lẽ phải về ngay nhưng phi trường Montréal đóng cửa vì bão tuyết

phải chờ bão tan và có những chuyến bay về Mỹ. Câu chuyện không dứt. Chia tay lưu luyến. Hôm sau Linh trở lại với một bó hoa, nói là để đánh dấu cuộc trùng phùng như một hạnh phúc bất ngờ tìm thấy, cử chỉ và lời nói rõ ràng là một tỏ tình khiến Nữ bàng hoàng đến lạng người đi.

Lần ấy Linh ở lại Montréal năm ngày. Mướn phòng khách sạn ở. Ngày ngày đến gặp Nữ ở tiệm ăn, hoặc đón nàng ra ngoài đi nghe nhạc, ăn tối ở những tiệm ăn ngoại quốc sang trọng. Năm ngày ấy, người đàn ông không có một lời nói sàm sỡ hoặc một cử chỉ đàng điếm nào. Lúc nào cũng đàng hoàng, lịch sự. Đêm khuya đưa nàng về, đứng lại ở chân thang, cầm tay chúc nàng ngủ ngon rồi trở ra xe. Tất cả làm Nữ vừa lòng vô tả. Ngày thứ năm, bữa ăn chia tay ở phi trường. Bão tuyết đã tan. Có chuyến bay từ Montréal về Los Angeles. Phút từ biệt cũng là phút tỏ tình thực sự. Người đàn ông nắm lấy tay nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng:

– Cám ơn trời đã cho anh gặp lại em ở Montréal sau mười mấy năm không gặp. Năm ngày vừa sống là năm ngày thần tiên, không bao giờ anh quên. Anh nói anh yêu em với tất cả lòng thành thực. Anh vẫn sống một mình. Đây, địa chỉ của anh ở Los. Em suy nghĩ kỹ đi. Nếu đáp lại tình yêu của anh, đánh điện hoặc viết thư cho anh, anh sẽ sang ngay với em.

Nữ nghe và chảy nước mắt, trái tim đập mạnh như muốn vỡ tan trong lồng ngực. Cúi đầu xuống, nàng nói nhỏ:

– Chuyện đột ngột quá khiến đầu óc em rối loạn. Vâng, anh để cho em suy nghĩ. Em cũng rất mừng được gặp lại anh.

Đoạn ngồi yên, rưng rưng nhìn Linh ra máy bay.

Nữ đâu còn suy nghĩ đắn đo gì nữa. Chỉ vì tự trọng và phải bằng một kim giữ phi thường, nếu không nàng đã ôm chặt lấy người đàn ông, nói lớn nàng bằng lòng, và giữ lại không để cho

Linh về Mỹ. Không còn suy nghĩ gì. Một nửa đời người, cõi lòng như một bãi sa mạc khô cháy bất tận, không một giòng suối, không một bóng cây. Những đêm dài vô cùng bởi vì những đêm nằm một mình. Những ngày buồn vô cùng bởi vì những ngày không tình ái. Không còn suy nghĩ gì.

Cả một thời Xuân sắc đã đi qua, thân thể là mùa thu, chỉ những chiếc lá vàng và lá lìa cành rụng xuống thành một mộ là chất ngất, số phần là mùa đông trong tâm sự buốt lạnh của nàng còn buốt lạnh hơn những mùa đông buốt lạnh nhất của Montréal, sự cô đơn khủng khiếp của nàng là hình ảnh một bóng cây trơ trọi giữa một cánh đồng tuyết phủ. Thì còn suy nghĩ gì nữa? Khi huyền thoại bỗng trở thành sự thật. Với chàng, chàng tới như chàng hoàng tử trên một con ngựa trắng, và nàng, nàng là nàng công chúa ngủ giấc ngủ trăm năm trong rừng thẳm của mình và thức giấc để thấy chung quanh là hoa và ánh sáng, là bình minh và mùa xuân.

Nửa tháng sau. Nữ đánh một bức điện cho người ở Los. Bức điện vồn vện bốn chữ nhưng ào ạt như biển khơi, sáng rực như mặt trời: “Sang ngay với em.” Linh sang ngay. Ra đón chàng ở phi trường, nàng mạnh dạn ôm lấy chàng, ngửa mặt để chàng hôn. Nàng không chịu để Linh mượn phòng khách sạn như lần trước mà đưa chàng về nhà. Tình yêu thả buông vùn vụt đi tới bằng những bước hải bầy dậm. Đam mê vùn vụt đổ dốc, một đam mê đốt giai đoạn. Đôi chúng mình bàn tới chuyện tương lai, đặt vấn đề vợ chồng và chung sống:

– Em định ở vùng Montreal giá lạnh suốt đời sao?

– Không. Montréal lạnh lẽo thật, mùa đông nào cũng quá dài nhưng em không có một nơi chốn nào khác.

– Chuyển công việc làm ăn sang Mỹ. Về Los Angeles sống với anh, vui tươi và ấm áp hơn.

– Thủ tục di chuyển dễ dàng không anh?

– Rất dễ. Anh đã quốc tịch rồi. Khi chúng mình đã chính thức với nhau rồi, có giá thú rồi, anh đón được liền em sang Mỹ. Mấy đứa em của em cũng vậy nữa. Sẽ tiếp tục việc học ở một trường vùng Los. Điều kiện nhập học rất dễ dàng. Chỉ còn cái nhà hàng của em, có thu xếp được không?

– Được, anh ạ. Đang đông khách, nhiều lời, được tiếng, em gọi bán là có nhiều người tranh nhau tới hỏi mua ngay.

Vậy là rời Montreal không thấy có trở ngại gì. Nếu có, Nữ cũng vượt hết. Cuối cùng là hai người đi tới đồng ý là Linh trở về Los Angeles. Thời gian này Nữ bán cửa tiệm, chờ khi nào Linh tìm được cho nàng một địa điểm thích hợp để mở một nhà hàng ở Los. Nàng sẽ đem hết tiền bạc và vốn liếng sang để mua ngay, và mở nhà hàng ngay. Xong xuôi đâu đó, sẽ đón hai em nàng sang sau. Linh cho Nữ biết thêm

là muốn mua được cửa tiệm giá hời ở Los, tốt nhất là trả được bằng tiền mặt và trả ngay một lần. Rồi chàng nói khi đã tìm thấy cửa tiệm tốt, muốn bán lại, chàng sẽ đánh điện ngay để nàng sang mua. Rồi Linh ra máy bay.

Và bức điện tín của Linh đã tới Montréal cuối tuần trước. Nữ đánh điện trả lời là tiền mặt của nàng đã sẵn sàng. Tới Los nàng sẽ theo đúng địa chỉ đến tìm Linh đến chỗ chàng ở, buổi sáng ngày thứ năm.

Và tối nay Nữ tới Los là buổi tối thứ Tư. Los Angeles đông vui, tấp lập thật, khác hẳn Montreal. Bất ngờ làm nàng vui thích nhất là một thời tiết và một khí hậu mới. Từ Montreal giá rét căm căm, máy bay thả Nữ xuống một đất trời khác hẳn, thật ấm áp thật dễ chịu, như Montréal chỉ có sự ấm áp hiếm hoi và tuyệt vời này một vài ngày trong suốt một năm, giữa mùa hè.

Tháo cái áo ngực hàn dầy nặng khỏi người, vắt nó ,lên tay, Nữ xách va li hớn hở theo dòng người nườm nượp đi ra. Nhìn lên, bầu trời Los Angeles lấp lánh sao. Nhìn chung quanh, thành phố Los Angeles chan hòa ánh sáng. Em về khách sạn ngủ một đêm cho thật khỏe khoắn. Sáng mai em sẽ trang điểm và phục sức nhẹ nhóm như một người đàn bà chính cống của Los và em sẽ đến với anh. Nữ thầm nói với người tình như vậy và theo chỉ dẫn, đi tới bến taxi.

Dãy xe nối hàng. Chiếc xe đầu mở cửa cho Nữ, bên trong, trước tay bánh đã nổ máy là một người tài xế da đen. Một ông già, vẻ người hiền lành, phúc hậu. Ông lão quay lại chào Nữ ở ghế sau và hỏi:

– Bà về đâu?

Nữ vui vẻ đáp:

– Tôi từ Canada sang. Mới tới Los lần đầu. Cụ có biết một khách sạn nào thơm tắt, có tiện nghi, gần vùng phi trường.

Ông lão gật:

– Biết chứ. Nghề lão phải biết mà. Lão đã đưa khách từ phi trường này về khách sạn từ hai mươi năm nay. Để đưa bà tới một khách san tốt.

Chiếc taxi rời khỏi phi trường. Xe chạy giữa dòng xe cộ trùng điệp, trên những lòng đường sáng trưng, hai bên là những khối nhà nhiều tầng cao ngất, mỗi khối là một khối ánh sáng lấp lánh. Một lát, ông lão vừa lái vừa bắt chuyện:

– Bà có người quen ở Los không?

Nữ trả lời, nghĩ tới Linh với tất cả lòng âu yếm:

– Có một người bạn. Một người bạn rất thân.

Ông lão hỏi, giọng ngạc nhiên:

– Còn sớm, sao bà không về thẳng nhà người bạn ngay bây giờ mà phải mượn phòng khách sạn?

Nữ nghe và nhìn ông già tài xế, ngần người ra. Sao bà không về thẳng nhà người bạn ngay bây giờ, lại phải qua đêm ở khách sạn? Ủ, tại sao không, tại sao không thế nhỉ? Tại sao không đến thẳng chỗ ở chàng ngay bây giờ, đem tới cho chàng một bất ngờ vui thú, tức khắc, mà phải đợi tới ngày mai. Còn sớm. Nàng có thể đi ăn tối ngay với chàng, đòi ngay chàng cho biết ngay đêm nay cuộc sống về đêm của Los Angeles.

Nghiêng đầu suy nghĩ rồi Nữ nói với ông già tài xế:

– Cụ nói có lý. Có gì buộc tôi phải nằm ngủ một mình ở một căn phòng khách sạn đêm nay đâu.

Lấy ở sắc tay ra mẫu giấy ghi địa chỉ của Linh, Nữ nhào người về phía trước đưa mẫu giấy cho ông già da đen:

– Địa chỉ này gần không? Cụ tìm ra được không?

Ông lão chỉ liếc qua mẫu giấy:

– Gần và tìm dễ như chính nhà lão vậy. Bà muốn tới đó?

Nữ ngồi ngả người ra thành xe:

– Vâng. Tôi không về khách sạn nữa. Cụ cho tôi tới đó. Tôi muốn dành một bất ngờ cho bạn tôi.

Đoạn đường, hướng Nam Los Angeles, phải chạy xe mất gần hai mươi phút. Chiếc xe taxi rời xa lộ 405, vào một exit tối thui, có cây um tùm. Ánh sáng hiện trở lại, thứ ánh sáng lác đác và mờ yếu của một thị trấn nhỏ. Xe chạy trên hai ba con đường gập ghềnh nữa, đoán

thấy mặt nhựa từng quãng vỡ nát ở phía dưới, rồi chậm đà và rẽ vào một con phố nhỏ, rất ngắn, chỉ chừng mười mấy căn nhà từ đầu phố đến cuối phố. Ông lão ngừng xe:

– Số chẵn ở bên trái. Bà chỉ tìm vài căn là thấy.

Nữ nói cảm ơn, trả tiền và ra khỏi xe. Chiếc taxi quay đầu, chạy trở ra đường lớn. Con phố ngắn thật. Nữ chỉ dọc dần đến thứ tư là thấy. Nàng vui mừng thấy chiếc xe hơi mui vải, màu trắng Linh tả là chiếc xe chàng đang có đậu ở lối vào.

Căn nhà có đèn sáng ở phòng khách, nhỏ bé, tiêu tụy, điều này khiến Nữ hơi bất ngờ và nghĩ ngay đến một căn nhà khác, khang trang hơn, nàng sẽ phải mua sau cửa tiệm, để khởi đầu cuộc chung sống với Linh. Bước nhẹ từng bước trên thảm cỏ, không gây một tiếng động nào, nàng muốn dành cho chàng sự bất ngờ tới giây phút cuối cùng. Nữ từ từ tiến vào.

Cửa sổ phòng khách mở rộng trước một tấm màn thưa, nhìn thấy rõ mọi đồ vật bên trong. Căn phòng trống, trần trụi, chỉ có một cây đèn đứng, một cái xe đẩy rượu và một bộ sa-lông loại rẻ tiền. Một lát. Chừng hai phút. Rồi Nữ nghe thấy tiếng chân người và nhìn thấy Linh từ một phía trong đi ra. Linh ở trần, chỉ quấn một khăn bông ngang người, ý chừng vừa tắm xong, trên tay cầm một ly rượu.

Chàng tới ngồi xuống một mặt đệm, quay đầu nhìn vào phía trong. Chàng. Chàng kia. Người yêu dấu, người sẽ che chở nàng, sẵn sóc nàng, ăn đời ở kiếp với nàng. Đúng vào lúc Nữ mở miệng để sẽ la lên thật lớn: “Anh, em đây, mở cửa cho em” thì nàng nhìn thấy từ hướng nhìn của Linh một người đàn bà đi ra.

Thật là một bất ngờ. Một bất ngờ choáng váng. Nữ nín bật, lùi giật lại một bước, sát vào thành cửa sổ. Người đàn bà khổ người đầy đà, cặp mắt xéch và dữ vì quầng than tô đậm. Chừng như cũng vừa tắm xong, ả mặc một cái

áo tắm rộng thùng thình tới mắt cá chân và cũng trong tay một ly rượu uống dở. Người đàn bà tới ngồi xuống sát cạnh Linh. Rất tự nhiên, ả gác hẳn một đùi lên đùi Linh, hát hàm:

– Nói lại đi. Vậy là trưa mai, con khốn nạn nào đó từ bên Montréal sang tới đây, đến ở đây?

Con khốn nạn nào đó từ Montreal sang. Mình rồi, Nữ bàng hoàng nghĩ thầm. Nàng không dám nhìn vào nữa, sợ người bên trong phát giác ra sự có mặt của nàng. Lùi thêm hai bước, vào hẳn vùng bóng tối của vách tường, Nữ lắng tai nghe tiếp.

Tiếng Linh, trong tiếng cười, rất đều đặn:

– Không phải một con khốn nạn. Một con khờ dại, đã rơi ngã dễ dàng vào cái lưới ái ân anh vừa dăng ra.

Tiếng mục đàn bà, đầy vẻ dọa nạt:

– Nghi anh lắm à. Anh là vua gian dối. Anh nói sáng sớm ngày mai, tôi phải rời khỏi chỗ này cho con khốn nạn tới. Anh dám đánh lừa tôi lắm. Bây giờ tôi đổi ý, tôi không chịu đi nữa, anh làm gì tôi?

Nữ bầu chặt hai tay vào gờ tường để khỏi ngã quy xuống. Mặt đất dưới chân nàng như vừa xụt hẫng xuống thành một vực thăm rùng rợn. Tất cả quay cuồng chao nghiêng. Trong tê chết toàn thân, trong nước mắt ràn rụa, nàng nghe tiếp thấy người đàn ông ôn tồn, dỗ dành:

– Em chỉ phải lánh mặt đi từ một tuần đến hai tuần là cùng thôi. Đi Las Vegas chơi đi. Yên tâm chờ vở kịch hạ màn xong xuôi, anh bảo về hãy về. Anh đã nói hết với em hồi chiều rồi. Nửa năm nay, cả anh và em đều xui tận mạng với Las Vegas. Anh đánh, em đánh, cùng cháy túi hết. Tiền thiếu nợ bọn chủ sòng đã trên hai chục ngàn rồi. Đã khát chúng mấy lần rồi, không trả được chỉ có chết. Căn nhà này nữa. Đã ba tháng tiền nhà không trả. Hồi sáng,

thằng chủ nhà đến tận đây quất tháo đòi đuổi, em thấy rồi đó.

Thật may mà anh tình cờ gặp lại con gái già khờ khạo ấy ở Montréal. Nó là cứu tinh duy nhất và cuối cùng của anh và em. Anh đã đóng xong đến chín phần mười vở kịch. Mất bao nhiêu thời giờ. Mất bao nhiêu công trình. Hai chuyến sang Canada nữa. Nhờ con nhỏ đó, chúng ta sẽ trang trải được hết, trả hết được nợ nần, khỏi phải đuổi nhà, còn mỗi cuối tuần còn dắt nhau đi Las Vegas như trước.

Tiếng mụ đàn bà:

– Nghe thì ngon lành lắm. Thế nào, nói lại coi.

Tiếng thằng đàn ông:

– Giản dị lắm. Khoảng trưa mai nó tới đây. Mang theo tất cả dăm vốn và số vàng đã bán đi và đổi thành Mỹ kim, cùng tiền mặt. Chừng trên dưới hai trăm ngàn gì đó. Anh sẽ đưa nó

đi chơi đây đó vài ngày. Rồi sẽ đưa nó đến coi một cửa tiệm trên đường Main. Sau sẽ đưa nó đến gặp chủ nhà. Gặp luật sư làm hợp đồng nữa, nếu nó đòi vậy. Anh đã bố trí hết.

Thằng chủ nhà cũng giả, thằng luật sư cũng giả, hai thằng đều là bạn giang hồ của anh. Cả hai đang rách như đĩa, đều đã bằng lòng đóng vai trò phải đóng trong màn kịch chót, vì anh đã hứa sẽ trả công cho mỗi thằng một khoản. Thế là xong. Tiệm ma, giấy tờ ma hết. Và hai trăm ngàn tiền mặt đã vào tay mình rồi, con nhỏ đỉnh ninh mọi chuyện tốt đẹp, trở về Montréal thu xếp đón hai em nó sang thì chúng mình đông tuốt. Sang ở Las Vegas một thời gian chẳng hạn. Trời tìm.

Yên lặng một lát. Tiếng thằng đàn ông:

– Cũng là anh phải xếp đặt tới cùng vì cần thận thôi. Anh tin chắc tới đây, nó đưa hết ngay tiền cho anh, mọi chuyện giao phó hết cho anh, không nghi ngờ gì cả.

Tiếng mụ đàn bà:

– Được. Sáng mai tôi tạm lánh mặt. Mọi chuyện không như anh nói, anh chết không có chỗ chôn với tôi.

Mãi mãi, sẽ chẳng bao giờ Nữ hiểu được bằng một động lực nào ở trong con người nàng, hay đó là một đợt sóng ngầm đẩy được nàng dềnh lên khi nàng đã rơi chìm tới đáy, hay nàng còn muốn sống, hay nàng đã kịp nghĩ được tới hai đứa em nhỏ của nàng và bốn phận của một người chị lớn. Nữ rời khỏi được chỗ đứng ẩn cạnh thành cửa sổ. Lết ra được tới đường lớn. Tới được một điện thoại công cộng. Gọi được taxi. Lên được xe. Rời khỏi được vùng ma quỷ. Về tới được một khách sạn.

Chỉ nhớ nàng đã hết đi, như trong một giấc mơ. Chỉ nhớ nàng đã trôi đi, như trên một giải mây. Chỉ biết cặp mắt nàng nhòa lệ khi tới

khách sạn đã ráo hoảnh, mở lớn, với cái nhìn đăm đăm của một kẻ mất hồn. Chỉ biết nàng đã bước lên những bậc thang khách sạn như bước vào một khoảng không. Chỉ biết nàng đã đi vào căn phòng khách sạn, thần thờ, lạnh tanh, như một người máy. Cái va-li ở dưới chân, hai tay đặt lên đùi, nàng ngồi thẳng cứng trên mặt đệm, nhìn trân trân vào tường trước mặt.

Như thế, không biết bao lâu. Như thế, trong đêm. Los Angeles dần dần vào khuya rồi nghiêng dần về sáng. Như thế, tới khi ánh sáng ban mai nhợt nhạt của Los Angeles hiện dần ngoài khung cửa sổ và những tiếng động đầu ngày từ những lòng đường Los Angeles phía dưới lác đác vọng lên. Trạng thái tê liệt tan dần tới hết, đem lại sự thức tỉnh. Sự đau đớn nữa. Sự tủ nhục nữa. Vật mình xuống mặt đệm, vùi đầu vào mặt gối, điên loạn la lớn. Nữ khóc, khóc hết nước mắt. Một lần nữa. Lần khóc cuối cùng.

Trời đã sáng hẳn. Nữ vào phòng tắm, rửa mặt, chải tóc, nhìn nàg trong gương, thay quần áo mới. Đoạn, thở ra một hơi dài, nàg xách va-li, mở cửa phòng, đi xuống phòng khách của khách sạn ở tầng dưới cùng.

Tôi không còn gì để ở lại Los Angeles, dù chỉ một phút. Dù trời của Los sắp nắng. Dù ngày của Los ấm áp. Trả xong tiền phòng, Nữ kêu bồi đưa tới một ly cà phê thật đặc. Uống hết ly cà phê nóng bỏng, sự mỗi mệt tan biến, sự tỉnh táo trở lại. Bốc điện thoại gọi cho một hãng máy bay, Nữ giữ được chỗ trên một chuyến bay về Montréal, sau hai giờ nữa. Nghĩ thế nào, Nữ đổi ý kiến. Lấy một chuyến bay khác, có ghé Las Vegas thành phố của đồ bác nàg chưa bao giờ đặt chân, sau đó mới từ Las Vegas về Montréal.

Tới Las Vegas. Nàg kêu taxi, hỏi sòng bài nào là sòng lớn nhất, bảo chở nàg tới đó.

Trong hai tiếng đồng hồ, cái va-li nặng chũu số tiền mặt còn nguyên vẹn trong tay. Nữ đi lang thang, qua hết bàn bài lá này tới bàn run-lét khác. Đứng lại. Bước tiếp. Nhìn ngó. Nghe những tiếng tiền rơi ào ạt trong dãy máy giặt tiền. Nhìn những con bài úp xuống, lật ngửa những hòn bi lăn nhảy điên cuồng, những con súc sắc quay tít chóng mặt. Nhìn cái đám người mê mải. Nhìn những cặp mắt đắm đắm. Nhìn những khuôn mặt căng thẳng. Và không hiểu. Không hiểu. Không hiểu được sự đam mê của con người. Sự khốn đốn của con người. Vì Las Vegas. Sự hèn hạ của con người, sự lừa dối, sự táng tận của con người. Vì Las Vegas. Sự thất cơ lỡ vận của kẻ kia. Vì Las Vegas. Không hiểu. Không làm sao hiểu được.

Sau cùng, Nữ mở va-ly, nhìn vào bọc tiền lớn, toàn giấy một trăm Mỹ kim mới tinh, công lao của mười mấy năm trời thức khuya dậy sớm với mưa, tuyết Montréal, bọc tiền vì nó mà một

cái bầy hiêm độc đã giăng ra, nàng đã ngã vào, bọc tiền nhờ nó mà nàng hiểu thấu được lòng người, nơi những đáy tầng đen tối nhất. Rút ra một xấp bạc, chẳng cần biết bao nhiêu, Nữ ném đại xuống một ô vuông của một bàn súc sắc. Mấy con súc sắc ném ra, văng đi, đập vào gờ thảm, ngừng lại. Nữ chẳng hiểu thua được thế nào. Đâu cần. Nàng chỉ thấy xấp giấy bạc của nàng bị cái cây gạt dài thoòng của gã hồ lý vươn tới và gạt về phía gã. Nữ nhún vai: “Thua rồi. Cả hai phía cùng thua nhé cũng xong” và xách va-li lên ra khỏi sòng bạc.

Bên ngoài, nắng lòa chói. Cái nắng đặc biệt của sa mạc, của Las Vegas. Nàng đảo mắt. Nhìn thấy điều nàng muốn tìm kiếm: một quầy gỗ lục lăng, có mái, trên vỉa hè, trong bán sách báo, những đồ vật lưu niệm của Las Vegas cho khách du lịch và tem thư. Nàng tới đó. Thấy là cần thiết phải làm một việc. Cho kẻ kia biết. Biết là nàng biết. Để chặt đứt hẳn. Để đoạn tuyệt hẳn.

Nàng mua một tấm bưu thiếp có hình một sông bạc rực rỡ về đêm. Cắn môi nghĩ. Rồi lật mặt sau bưu thiếp, viết xuống một địa chỉ ở Los Angeles và một hàng chữ: “Rất tiếc đã không trả giùm được khoản tiền nợ ở Las Vegas”.

(Trích từ HỒNG KONG Ở DƯỚI CHÂN
tuyển tập truyện ngắn của Mai Thảo do nhà
Xuân Thu xuất bản lần thứ nhất tháng 11 năm
1989)